

Stutteri, naar dette gaar over i private Hænder, og jeg vil derfor ligeoverfor ham udtale, at det er min fulde Overbeviisning, at hvis han ikke netop benytter det Blod og den Race, som man i Udlandet kalder „Race universelle“, saa faaer han ikke, det sat igjennem, som han har paatænt. Det ærede Medlem omtalte „Delius“, som jeg troer han sagde var en gemeen holsteensk Halvblodshest, altsaa en Hest, som det ikke var værd at have, og som ikke kunde præstere Noget. Det har netop gjennem flere Generationer viist sig, at den har præsteret noget særdeles Godt — trods alle de Agitationer, som dreves imod den, saaledes at den, efter først at have havt 150 Hopper at bedække, pludseligt ikke fik een Hoppe, — og jeg for mit Bedkommende vilde ønske, at Sylland fik flere af den Slags Hingste; thi jeg er overbevist om, at de ville stifte overordentlig megen Gavn. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra 9de Kredts navnlig har stor Frygt for Krydsning; han mener, at Blodet skal holdes reent; men jeg troer, at han, naar han vil lægge Mærke til de Erfaringer, man har fra andre Steder, vil see, at den skønne Dram om nationalt, reent, ædelt Blod ikke har Noget at betyde, men aldeles forsvinder. Naar vi see hen til, hvorledes det gaar med forskjelligte andre Dyreracer, see vi, at Krydsning gaar igjennem det Hele, saaledes f. Ex. med Faarene; jeg troer, at ærede Medlemmer, som have lidt Indsigt i disse Ting, vilde være enige med mig i, at uden Krydsning vilde vore Faar ikke være. Andet end gemene Landsaar haade med Hensyn til Aldens Tiinhed og Kroppens Bygning o. s. v. Gaae vi til Svinene, saa kan der heller ikke være Tvivl eller Modsigelse i denne Henseende. Endelig er der Creaturerne, men det vilde vistnok være for vidt at discutere deres Krydsning her. Naar der er Uenighed angaaende Krydsninger, saa vil jeg iøvrigt dog endnu henvisse til et andet Punkt, hvor man skulde troe, at Krydsningen vilde spille en væsentlig Rolle, og hvor den dog er foregaaet, uden at der er

sporet den mindste skadelige Virkning deraf; det er ved Menneskeracerne. Hos os, her i Danmark, er den foregaaet i høj Grad, thi der er dog Tugen, der vil paastaae, at den danske Nation er en reen og ublandet Race; vi ere blevne krydsede med Tjytskere, Engelskmænd osv., men jeg har ikke hørt Tale om, at vi enten i legemlig eller i sjælelig Henseende af den Grund ere degenererede.

Formanden: Det er ganske naturligt, at det foreliggende Lovforslag kan give Anledning til Bemærkninger angaaende Hesteracerne og deres indbyrdes Forhold, deres større eller mindre Værd, men det forekommer mig dog ikke rigtigt at føre denne Discussion videre, allermindst naar Taleren bliver om enkelte Dyr, som tilmed ikke længer eksistere.

Sasle: Den ærede sidste Taler omtalte at det var „sort Utafnemmelighed“ ikke, at ville modtage dette Lovforslag. Jeg troer, at det er et meget uheldigt valgt Udtryk, som det ærede Medlem der har brugt. Den høitærede Minister brugte rigtigt nok ved Sagens anden Behandling det Udtryk, at det var „uffjensomt“; dette Udtryk kan være haardt nok, men lader sig dog i alt Fald bedre forsvare. Jeg forstaaer ikke, hvorledes der kan være Tale om Utafnemmelighed eller Utafnemmelighed ved den Maade, hvorpaa man bedømmer et Lovforslag. Vi sidde jo ikke her for at modtage en Gave fra den Ene eller Anden; det, vi skulle gjøre, er at bedømme, hvorvidt et Lovforslag kan være til det almindelige Bedste eller ikke. Naar nogle af os ere imod denne Lov, saa ligger det ganske simpelt dert, at de Offre, der i Lovforslaget kræves, forekomme os at være for store i Forhold til de Fordele, som der med Sikkerhed kan gjøres Regning paa at ville flyde deraf. Der forlanges i dette Lovforslag, at 400 Tdr. Land af den bedste Jord ved Stutterigaarden i Forbindelse med nogle Vænger og 100 Tdr. Land Overdrev skulle overdrages i en meget